

היום שבו נולדת

אמית קרויזר

"היום שבו נולדת, הוא היום בו הקב"ה החליט שהעולם אינו יכול להתקיים בלעדיך" (רבי נחמן מברסלב).

חודש תמוז

החודש בו נולדת, ישי שלנו, לפני 27 שנים.

לקראת בר המצווה של נכדנו אורישי, שיהיה בריא, שנקרא על שמך ועל שם שלמה, אנחנו יוצאים למסע בעקבות השם 'אורישי' ונוסעים יחד לנתניה כדי לשמוע על ישי ז"ל, שם אנחנו נפגשים עם ישראל פרל, שהיה המלמד של ישי בכיתה ו', ומבקשים ממנו לספר על ישי שלנו.

"לספר על ישי? יש כל כך הרבה! אני שמח על ההזדמנות לשתף אתכם!

במשך שנה נפגשנו, ישי, 2 חברים שלו ואני, ללימוד משותף, לימוד תורני בשמחה, תוך שילוב כף.

כשישי נכנס, נכנסת השמחה ביחד איתו, ישי הוא חיוך ושמחה בלתי נגמרים.

ילד קטן מלא באנרגיות גדולות וסוחפות, תמיד מחייך חיוך מאיר מאוזן לאוזן, מלא במרץ ושופע שמחת חיים. ילד של שמחה!

ילד קטן אבל אישיות גדולה בפני עצמה!

אחרי ארוחת צוהריים משותפת בישיבה, כשישי מרגיש בבית עם כל האברכים הבוגרים מסביב, אומר שלום לכל אחד, פותח בשיחות כשווה בין שווים, כאחד מהחבורה, מתענג על המאכלים הפשוטים ובפרט על הפולקע עם העור...

ילד תכליתי כבר אמרנו? אז אוכלים בזריזות ומיד מתחילים בלימוד.

לימוד עם ישי אינו דבר של מה בכך, יש לילד שאלות קשות ועמוקות, הוא לא מוותר על תשובות עד שהן מניחות את דעתו, ולא נרגע עד שהדברים מתיישבים על לבו, ילד 'פלפל חריף'.

תמיד מפתיע בעצמאות מחשבתו, דעותיהם של אחרים לא מסיטות אותו מדרכו".

כשאני שומעת את הדברים, זה מיד מזכיר לי סיפור שסיפר לנו ישי לוטווק המדריך שלו ב'עזרא':

"באחת הפעולות ב'עזרא' שהיו קשורות ללחץ חברתי, ביקשתי מישי להתנדב לספור כוסות, העניין הוא שביקשתי קודם מכולם לספור בפני את הכוסות, ולהגיד שיש 17 כוסות, מה שלא היה נכון, באמת היו 16 כוסות. המטרה הייתה שגם ישי יגיד שיש 17 כוסות בגלל דעת הרוב והלחץ החברתי.

הפעולה החלה כמתוכנן, כל אחד ספר ואמר בהחלטיות שיש שישנן 17 כוסות. בסוף הגיע תורו של ישי לספור, אחת, שתיים... שש עשרה.

בגלל שכולם אמרו 17 הספק כרסם בליבו והוא ספר פעם שנייה ושוב הגיע למספר 16. בלי להתבלבל ועל אף הלחץ החברתי ודעת כולם, הוא אמר לכולם שהם טעו, ומספר הכוסות הוא 16!"

ישראל ממשיך ומספר: "במפגשים שלנו ישי מתגלה כילד יצירתי, אוהב אתגרים, עצמאי, מתמיד, בוגר, ועם זאת קליל וזורם.

כדי לגוון את הלימוד ולהתרענן, אנחנו נוהגים מידי פעם לשלב פעילות אתגרית. באחת הפעמים אנחנו יורדים לוואדי קלט לעין מבוע, להתחבר לטבע, לקפוץ למים ולהשתכשך בבריכה העמוקה, ישי מגיע ומיד מניף את ידיו אל על וקופץ לתוך המים הקרירים, בהם הם הוא מרגיש כמו דג במים.

וכשאנחנו מחליטים לגלוש בסנפלינג, ישי כמובן מתנדב לגלוש ראשון, הוא נקשר בחבלים ובלי למצמצץ, כמו גולש ותיק, הוא משתלשל מטה".

האמת, יש לישי ניסיון בסנפלינג, מאיפה אתם שואלים?

שלמה ז"ל אהב גלישת חבלים ובכל הזדמנות לקח אותנו ההורים והאחים לגלוש מגבהים. כולנו תמיד סמכנו על שלמה, נתנו אמון בקשירות ובחיבורים של השאקלים. ישי התחבר אל הריתמה בלי להניד עפעף, התמסר לחוויה, הרגיש כמו ציפור שעפה גבוה אל השמים ויורדת בגלישה איטית אל הקרקע היציבה, החיוך המשוחרר של ישי העיד כמה הוא נהנה מחוויית התעופה והגלישה.

ישראל ממשיך ומספר, ואני עוקבת בדמיוני אחרי ישי וחבריו כשהם גולשים ונהנים.

"יש בישי גם צדדים בוגרים ורציניים, אחד מהם תמיד מרגש אותי, ישי יודע להוקיר תודה. המילה 'תודה' נאמרת על ידו בטבעיות ובמתיקות, ומעידה על רגישותו הרבה לאחר, ועל היכולת שלו להסתכל על העולם במבט בוגר, ולא לקבל שום דבר כמובן מאליו. ישי אוהב לתת מתנות כביטוי לתודה, ושמח על כל הזדמנות להודות ולהעביר את המתנות שההורים קונים".

ואני שומעת ועוד נזכרת, כמה אהבה ונתינה היו בישי. ישי תמיד אהב לתת הפתעות לאחיינים שהגיעו אלינו, כל נכד וכל נכדה קבלו כרית שהוא תפר ממטליות מטבח, חדשות כמובן... אותן גזרתי לו לפי הצורה שהוא בקש, לפעמים לב ולפעמים עיגול, ולפעמים סתם מלבן. ישי חיבר ב'תך שיניים' שתי מטליות, מילא באקרילן, סגר את הפתח והנה כרית נעימה ורכה. ישי הגדיל לעשות והכין לשלמה כרית מלבנית, לאורכה הוא הדביק 3 לבבות, אף הם ממולאים באקרילן, כי אחד לא הספיק לבטא את מלוא אהבתו והערצתו לאחיו הגדול, ואכן הכרית הזו שהייתה יקרה לשלמה וריגשה אותו, מונחת על המדף של שלמה עד עצם היום הזה...

הנכדות, וגם אני, זכינו לקבל מישי שרשראות או צמידים שהוא חרוז מחרוזים מיוחדים. כשישי שאל אותי למה אני לא עונדת את הצמיד שהוא הכין לי, עניתי לו שאני שומרת אותו למזכרת ולא רוצה שהוא יתבלה, מזכרת מתוקה שנשארה לי...

זיכרון מעיר זיכרון : את שקית המלפפונים שהבאנו מהמכולת ישי מסדר
במקרר כמו חיילים, כולם באותו כיוון, האחד ליד השני... ראיתם פעם דבר
כזה?!

וכשישי רואה את אחיו המתבגרים עושים שטויות של מתבגרים, הוא
מפתיע ואומר : "אל תדאגי אמא, כשהם יגדלו ויהיו להם ילדים, הם כבר
לא יעשו את השטויות האלה..."

ילד קטן ומתוק שלי, קטן שהוא גדול!

תמיד פחדתי מכלבים, והנה יום אחד, יצחק שיהיה בריא, חוזר עם גור
קטן, ומבקש שנגדל אותו. לא מבינה מאיפה יצאה לי התשובה "בסדר,
בתנאי שהוא באחריות שלך ושל שלמה..." , ישי מתלהב ומקפץ משמחה :
"כן, זה רעיון מצוין! כך תהיה לי תעסוקה ולא אבקש לראות תוכניות
טלוויזיה..." ישי רץ וחוזר עם סיפור שהוא כתב בשיעור עברית 'החלום
שלי', סיפור על הכלב האמיץ שלו שתופס מחבלים ואפילו הצבא רוצה
לגייס אותו לשורותיו. ואכן, פוקס שהפכה להיות הכלבה של ישי, הניסה
בנביחותיה גנב שניסה לפרוץ לביתנו.

ישי אהוב, באמצעות ישראל קבלנו דרישת שלום ממך, הרגשנו שנפגשנו,
חשנו בעוצמה את הנוכחות שלך,

ילד יקר ואהוב שנשאר קטן לנצח

יהי זכרך ברוך!

אוהבת ומתגעגעת

אמא